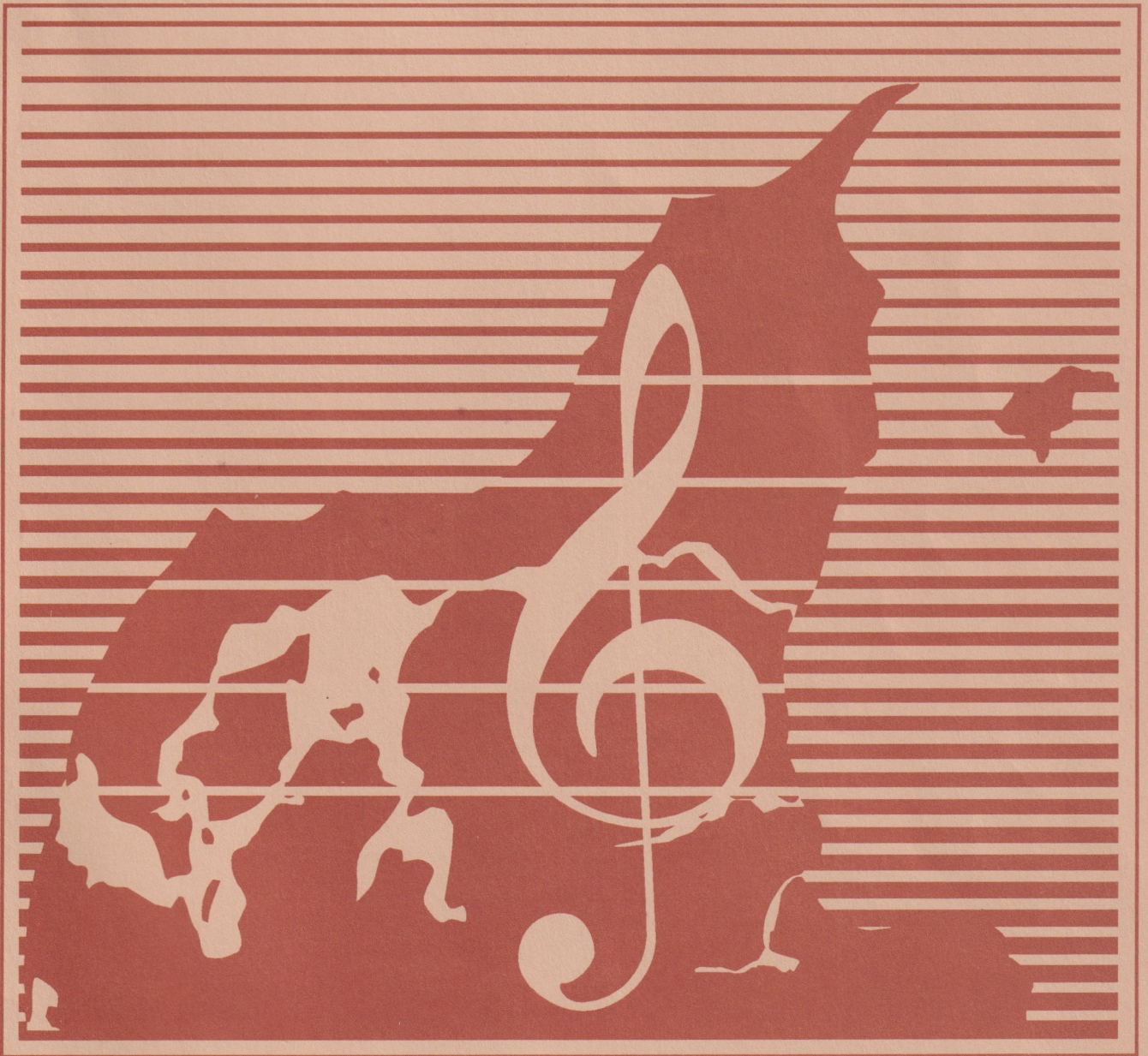

SPILLEMANDS-JAGT OG SKOVBRUGSMUSEET
Cimbrervej 2, Rebild
9520 Skørping.
Tlf. 98 39 16 04

NORDJYSK FOLKEKULTUR

Nr. 1

April 1993

1. årgang

Udgivet af: Foreningen for Musikalsk Folkekultur i Nordjylland

Gårdsangere

Gårdsangertraditionerne var i højsædet, da Foreningen for Musikalsk Folkedans og Folkemusikhusringen havde inviteret til seminar den 27. marts i år. Det foregik på Spillemandsmuseet i Rebild og ca. 20 interesserede havde meldt sig. Gårdsangermusikken er en af de genrer, der hører til vores musikalske folkekultur. Der er

ganske få tilbage, - som har levet af musik og sang på landevejene, i baggårde og på markedspladser. Men der er en stigende interesse for gårdsangermusikken blandt yngre folkemusikere og blandt de mange vise- og harmonika-klubber, der skyder op over det ganske land. Christian Foged og Niels Jakob Hogrebe, begge fra

Århus, var instruktører på seminaret. Med sig havde de to gårdsangere nemlig Bengt "Perletand" Wester Jensen, Kolding og Herman Christensen fra Århus.

Christian Foged indledte dagen med at fortælle lidt om gårdsangertraditionen som genre og spillede flere eksemplarbånd med optagelser af ældre

gårdsangere. Fra midten af forrige århundrede og frem til tiden omkring 1. verdenskrig skete der en indvandring til Danmark af omrejsende gøglere, tivoli- og cirkusfolk samt gademusikanter f. eks. slægter som Mundeling, Miehe og mange flere. Blandt disse tivoli- og cirkusfamilier rejste en del rundt som markeds- og gademusikanter. De svære tider i 1930'erne med arbejdsløshed og dårlige økonomiske

vilkår fik gade- og gårdmusikken til at blomstre op. Det at spille og synge i baggårde, på gaden eller små bevertninger kunne give en god skilling, der supplerede understøttelsen og andre hjælpeforanstaltninger. Når våren nærmede sig, drog de så på valsen rundt om i landet, fra by til by, overnattende i lader eller i det fri. For nogle blev det et udslag af ungdommelig eventyrlyst, og for andre blev det bekendtska-

bet med et miljø, der var svært at slippe igen.

Efter denne præsentation blev seminariedeltagerne nu delt i to grupper med hver sine instrumenter. Det blev Christian Foged og Herman Christensen på det ene hold, og på det andet Bengt "Perletand" og Niels Jakob Hogrebe. Deltagerne fik nu lejlighed til at høre beretninger og eksempler fra gårdsangerrepertoiret, samtidig med at de selv prøvede at spille og synge de forskellige melodier og tekster.

I det følgende skal de to gårdmusikanten på Rebild-seminaret have en nærmere præsentation, og hermed et forsøg på at komme lidt tættere på dette miljø og dets musik og sange.

"Perletand"

Bengt Wester Jensen er født 1929 i Århus. Faderen havde en mølle på Randersvej. Allerede som dreng spillede og gøglede Bengt. Han startede med at traktere redekam, mundharpe og alle former for skeer. Et par klaptræer udgjorde instrumentet, som han så fløjtede og dansede til. I 16-17 års alderen får Bengt en toradet

Perletand

(Foto: K.B. Nielsen)

V E T E R A N

Se her står jeg træt og laset,
mine sko er fyldt med vand,
og min mave skri'r af sult så højt den kan.
Jeg har lært at slås mod fjender
bag en mægtig stor kanon,
det er, hvad jeg ejer nu som profession.

Veteran, veteran,
jeg er kun en stakkels fattig veteran,
jeg har lært at slås mod fjender,
bag en mægtig stor kanon,
det er, hvad jeg ejer nu som profession.

Jeg er ung, men dog så gammel,
at jeg kaldes veteran,
ja, i grunden er jeg egentlig kun et barn.
Jeg blev hurtig mand derude,
mellem skrig og larm og død,
men idag kan jeg ej tjene til mit brød.

Og de mål jeg havde sat mig,
før den dag jeg drog afsted,
som jeg ville tage op, når der blev fred.
Men for dem blev jeg for gammel,
sådan er jo livets spil,
så nu spø'r jeg, hvad jeg skal ta' mig til.

Ja, jeg ved jo godt, vi kæmped,
for den store fælles sag,
det blev sagt, hver gang vi startede et slag.
Men det var jo for retfærdigheden,
vi sku' ud for at slås,
den blev vundet og må også gælde os.

Hvis jeg bru'r mit gamle håndværk
og går rundt og slår ihjel,
er jeg sikker på at ende i et spjæld.
Men så bli'r jeg godt forsørget
i en femten, seksten år,
det er en af den slags ting, jeg ej forstår.

Veteran, veteran,
jeg er kun en stakkels fattig veteran,
men så bli'r jeg godt forsørget
i en femten, seksten år,
det er en af den slags ting, jeg ej forstår.

Efter Orla Christensen, Albertslund

harmonika. En onkel, Andreas, kunne spille harmonika og bliver læremester og inspirationskilde for Bengt. Så begynder han at gå i gårdene og tjener gode

penge. Sammen med andre medspillere fra Århus (Ejvind og Reiner) deltager han i gårdsanger-grandprix, der blev afholdt i Odense og Århus.

Bengt "Perletand" har boet mange steder, han fortæller selv: "Ja, men her i Kolding er det første rigtige sted. Ja, og så da jeg var gift. Ellers har jeg

boet rundt omkring. Enten i en gammel bil eller i en kælderhals. I København, når jeg ikke kunne finde ud af det, så sov jeg sgu i en jernbanevogn".

Om sit repertoire fortæller Bengt, at det var tidens melodier - altså populære dansemelodier, så som "Når sol går ned i Santa Rosa" og "Jeg stod ved møllen". Et af Bengts kendte numre er veteransangen fra krigens tid. Ofte blev melodierne lært efter gamle grammofonplader. Bengt holder dog meget af at ændre på teksterne, sådan at han får sine helt egne versioner. F. eks. bliver teksten til den kendte melodi "Titte til hinanden" i Bengts version til:

*Lille malkepige,
lille malkepige,
hvad tror du, du
får i løn?
Tror du, at du
får en gård-
mandssøn?*

*Og så en, to, tre
skal vi ud og
malke køerne.
Vi skal rense
under grisene
og søerne.*

*Lille malkepige,
lille malkepige,
hvad tror du, du
får i løn?
Tror du, at du
får en gård-
mandssøn?*

Vi skal også lige have historien om, hvordan Bengt mistede den tand, som han egentlig har fået sit tilnavn efter. Bengt fortæller:

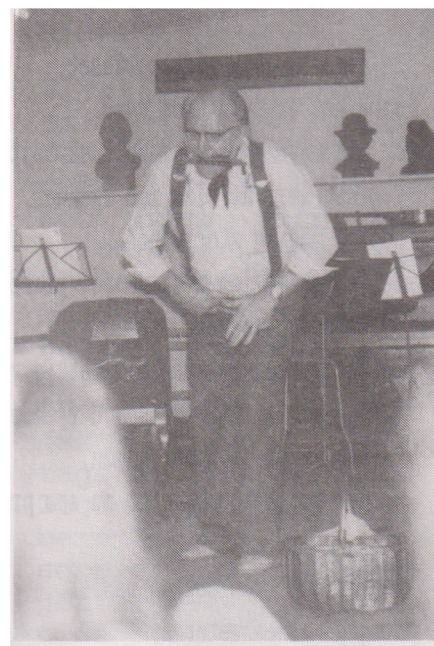
"Den (tanden) ligger ovre i Hobro et sted. Jeg var blevet godt fuld oppe på noget, der hedder Jylland. Så knaldede jeg lige hovedet ned i bordet, og så røg den tand ud. Så var der en pige, hun så, at jeg sad og kiggede lidt på tanden. Så kom hun og spurgte, om hun måtte få den. Nej, det syntes Bengt ikke. Lidt efter kom hun og lagde 25,- kr. Så fik hun tanden, og hun går med den den dag idag. Hun går med den i en kæde om halsen. Det må være en af mine helt store fans. Men det var også en stor flot tand".

Herman

Om Herman Christensen fra Århus har Chr. Foged skrevet følgende beretning:

ET GÅRDSANGERPAR FRA ÅRHUS

I det daglige er navnet blot Herman og Ulla. Vi kalder dem gårdsangere. Man kunne med lige så god ret kalde dem for rejsende i musik. Det er det, de har været.

Herman på Rebild-seminar

I dag bor Herman og Ulla i Bispehaven, Århus V. De er sjældent ude med deres sang og musik, men bliver der lokket tilstrækkeligt, hænder det, at vi har fornøjelsen af at høre dem. I nogle tilfælde er det kun Herman, der kommer afsted - som i Rebild den 27. marts 1993.

Herman Christensen er fra 1930, født i Løgumkloster. Forældrene var Marie og Adolf Christensen. De første år så Herman ikke meget til sin far. Adolf var for alvor rejsende i musik, og derfor kun hjemme i kortere perioder; men Herman blev alligevel inspireret af faderen og kom tidligt i gang med at synge og spille. Som elleve-

årig var Herman på sin første turné som rejsende i musik. Adolf tog ham resolut med til København en hel sommer. De cyklede derover, Herman på cykelstangen og instrumenterne på bagagebæren. Adolf spillede harmonika og guitar, og Herman spillede sav.

Denne rejse fik givet vis stor betydning for Hermans videre karriere. Han blev - som faderen - rejsende.

Som ung mand kom Herman vidt omkring, og han spillede med mange forskellige, hvor han kom frem. Engang, hvor han var hjemme i Løgumkloster til marked, traf han Ulla. Herman spillede da sammen med parret Ellen og Uffe Hansen (Lille Uffe med æ' Savblad). Ulla var på samme marked ifølge med den omrejsende forretning Cirkus Olympia. Ulla blev tiltrukket af de rejsende musikanter,

og inden markedet var ovre, havde hun skiftet arbejdsplads. Hun blev optaget i musikgruppen og turnerede sammen med den. På grund af hendes unge alder, blot 15 år, måtte Herman og hende en tur omkring Ullas forældre i Tranbjerg ved Århus. Her fik de et skriftligt bevis på, at forældrene var indforstået med, at hun rejste med Herman. Efter mange turnéer slog de sig ned i

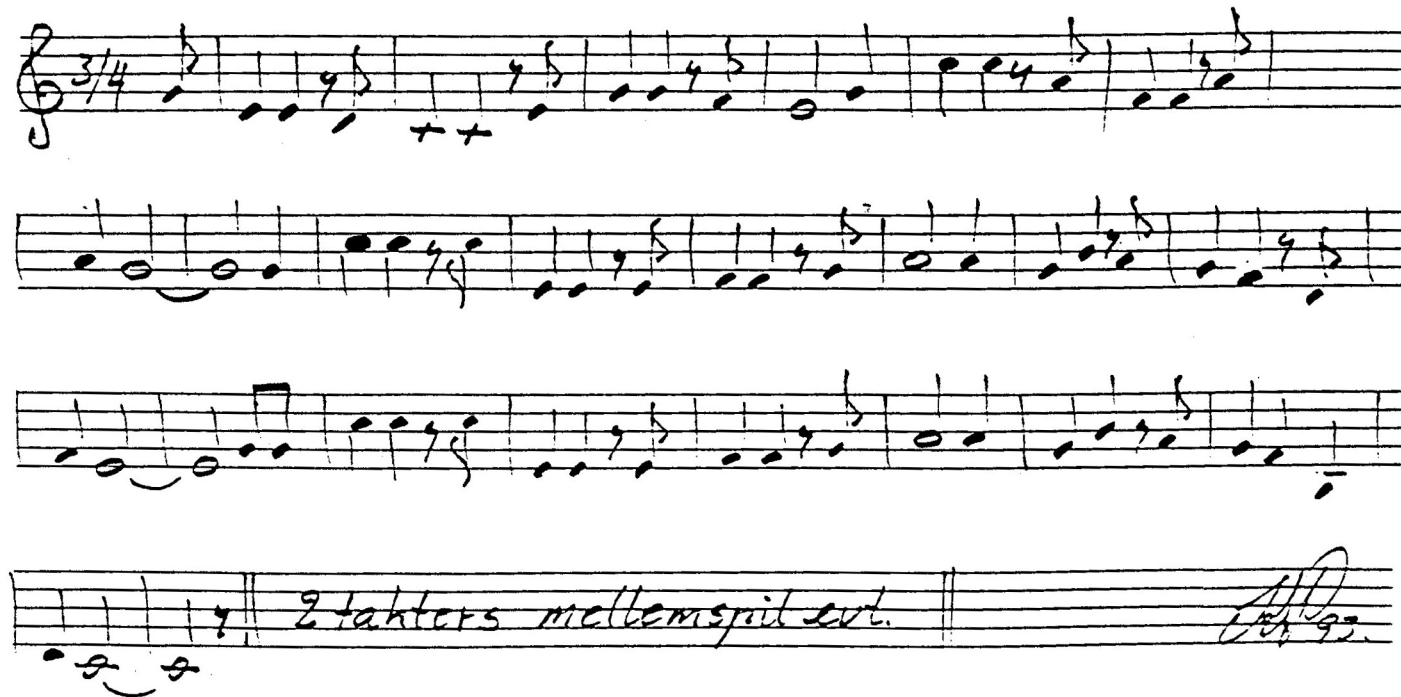

Fra år til år med vognen og med hunden,
i sol og regn han ta'r fra dør til dør
og hilser folk med denne sang om munden
Her købes flasker, aflagt tøj og gammel jern
her købes flasker, aflagt tøj og gammel jern.
Hans gamle sang har alle men'sker hørt,
dog har den aldrig nogen piges hjerte rørt,
hans gamle sang har alle men'sker hørt
dog har den aldrig nogen piges hjerte rørt.

Et liv så langt med sorg og suk og klage
et liv så trangt og intet sted at bo
og så de ord, som lyder alle dage:
Her købes flasker, aflagt tøj og gammel jern
her købes flasker, aflagt tøj og gammel jern.
Hans gamle sang har alle men'sker hørt
dog har den aldrig nogen piges hjerte rørt,
hans gamle sang har alle men'sker hørt,
dog har den aldrig nogen piges hjerte rørt.

Efter Adolf Christensen, Nyborgegnen

J E G S Y N G E R O G S P I L L E R

Jeg synger og spiller på kraft for din dør,
men aldrig en skærv har jeg fået,
hvis ikke jeg havde mit gode humør,
så var jeg forlængst også gået.

Oh, luk op dit vindu' og luk op din pung
forbarm dig dog over mig stakkel,
jeg fik her i livet den skæbne så tung
at leve af sang og spektakkel.

Men er du selv fattig og sulten måske,
og brød i dit hus har du ikke,
så kom følg med mig på en zig-zag turne
gener dig blot ej for at tigge.

Og nu vil jeg prøve om ikke min sang,
den kan dig fra gerrighed vende,
hvis ikke du kaster en skærv ned til mig,
så gid du i helved' må brænde,
hvis ikke du kaster en skærv ned til mig
så gid du på Sundholm må brænde.

Tekst efter Adolf Christensen, Nyborgegnen

Noder efter Ulla og Herman Christensen

Århus.

Herman og Ulla har
spillet på utallige
markeder og fabriks-
kantiner, til byfes-
ter i gårdene og på
værtshuse. Da det

første barn meldte
sig, blev der skruet
ned for blusset. Si-
den har de kun været
ude sådan punktvis.
Herman har dog helt
indtil for 4-5 år
siden været ret

flittig som gård-
sanger i Århus og
omegn. Det kan sta-
dig ske, at han gri-
ber guitaren og "ta-
ger nogle blokke",
som han siger.

Kilder: Perletand - en gårdmusikant - Filigutten 1989, Musikalsk Folkekultur 1982 årgang 1 nr. 7/8,
Chr.Foged, Århus

En himmerlandsk spillemand

- Jens Jensen (1881 - 1975)

Af Niels Jørn Østergaard

Jens Jensen var en af de gamle himmerlandsspillemand, der igennem ungdoms- og manddomsår førte violinen til fester og baller i store dele af Himmerland og Vendsyssel. I en periode blev musikken lagt delvis på hylden, idet landbruget og familien optog hans tid. Senere kom der dog gang i musikken igen, da Jens Jensen blev et aktivt medlem af kredsen bag Spillemandsmuseet i Rebild (oprettet 1951).

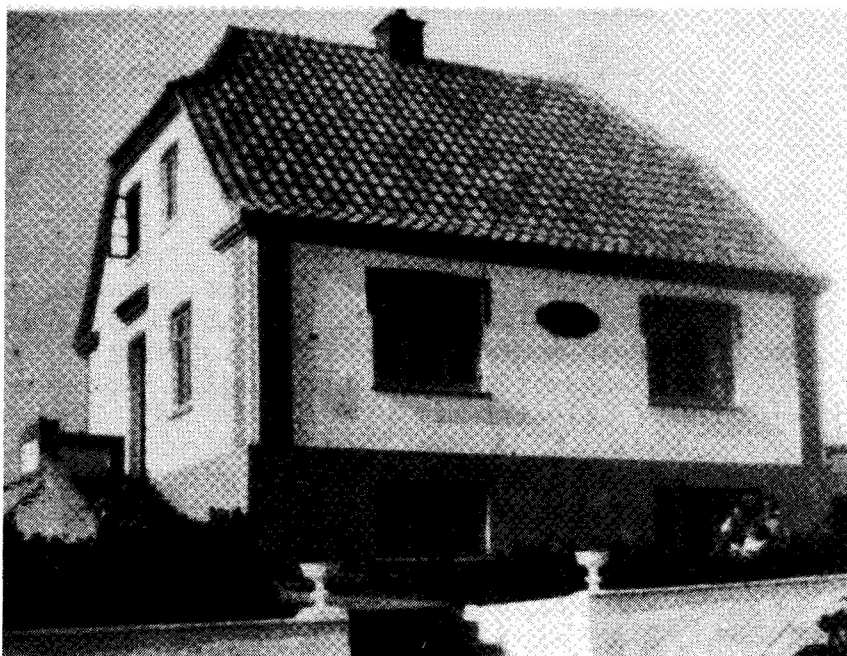
Jens Jensen blev opfattet som en gæv himmerlænding, men i virkeligheden blev han født i København den 15. maj 1881, i et fattigt arbejderhjem. Det kunne også høres på sproget, idet han sagde "jeg" istedet for "A". Det vides ikke, om der var andre søskende, men da Jens var 5 år døde hans far, og moderen måtte alene tjene til hjemmets opretholdelse; - vist mest som vaskekone. Det har sikkert været svære økonomiske forhold,

og det blev ikke bedre af, at moderen tilligemed var plaget af sygdom. Det var derfor ikke noget mærkeligt i, at Jens, så snart alderen tillod det, blev søgt sendt ud som fattig københavnernerdreng på ferie i Jylland, eller vel snarere som arbejdsdreng. Sognepræsten i Veggerby sogn fik derfor formidlet, at Jens fik ophold i Præstegården. Dette gentog sig sikkert nogle år. Men mens han var der og var ca. 10 år gammel, fik han besked om, at hans mor var død. Det blev da igen sognepræsten i Veggerby, som fik til opgave at skaffe Jens varigt ophold hos et par plejeforældre. Søren Poulsen Qvist og hustru, som boede på en lille ejendom nord for Veggerby, tilbød sig, idet de ingen børn havde. Men inden sagen blev afsluttet, opdagede de, at de ventede småfolk. Så de måtte trække deres tilbud tilbage, - og Jens var lige vidt, indtil man fik formidlet, at han fik ophold hos sognefoged Laust Jensen på gården "Thorndal" syd

Fra venstre: Jens Jensen,
Lars Ullids og Per Fisker

vest for Veggerby. Her hjalp Jens så til som arbejdsdreng eller hyrdedreng, som skik var dengang. Når Jens var i marken eller passede får, havde han for vane at synge. Det havde en jæger, tidligere ejer af Budstedgård, Hr. Frederik Ferdinand Pedersen, på sine mange jagtture ofte lagt mærke til. Denne boede på det tidspunkt i et lille hus ved korsvejen i Lyngsø. Og en dag henvendte han sig til Laust Jensen og foreholdt denne, at med den gode sangstemme Jens havde, burde knægten lære at spille. Det havde Laust naturligvis ikke noget imod. Da Jens ikke havde penge til violin, tilbød F. F. Pedersen ham at låne den ene af hans to violiner. - Vist en stor ære for Jens. Det var ikke enhver, der fik et sådant tilbud. Jens fik muligvis den første begynderundervisning hos Pedersen. Men denne mente, med de gode evner Jens havde, skulle han have undervisning hos en mere kyndig lærer. Så Pedersen fik for midlet, at Jens fik undervisning hos en musiklærer i Støvring. Det har været en lang travetur fra Thorndal til Støvring med Pedersens violin under armen - mere en én mil. Men det tog man jo ikke

Jens Jensens hjem i Bradsted

så tungt dengang.

Nu gik Jens Jensen til violinundervisning engang om ugen og sled med skalaer, øvelser og nodelære. Der gik syv år inden læreren turde præsentere sin unge elev for offentligheden. I en alder af 17 år spillede Jens til sit første bal i det lokale forsamlingshus. Han var blevet spillemand - en agtet stilling i det danske bondesamfund omkring århundredeskiftet.

Senere fik Jens Jensen lært at spille trompet, hvad nok ligefuldt blev hans yndlingsinstrument, indtil han fik forlorne tænder og måtte lægge den på hyl den. Efter at Jens var rejst "hjemme fra" havde han mu

ligvis nogle af sine mest spændende år; idet han lystig, som han var, rejste rundt fra egn til egn som spillemand ved en karrusel, hvor det tit gik lystigt til.

Det var hos Brd. Larsen fra Nibe, der slog deres tivoli op på markedspladserne rundt om i Himmerland. Han udgjorde ligeved halvdelen af orkesteret, når omrejsende teltcirkus'ere gæstede egnen.

En tid var han møllerkarl i Hjedsbæk Mølle. Men på et eller andet tidspunkt blev han gift med Kirstine Secher, datter fra Poulgaard i Lille Hjeds. Ved giftemålet købte de en gård på Bradsted mark, som han drev til ca. 1944. Sam-

tidigt med landbruget var Jens stadig aktiv spillemand og således fast musiker hver gang, der var bal eller anden fest på egnen. Som før nævnt, var Jens en lystig mand, og det kunne måske også hælde sig, at Jens ikke altid huskede på, at han havde gård og familie at tage hensyn til. Hvad måske til tider kunne tvinge konen til at være noget stram.

Jens Jensen

Det fortælles således, at Jens Jensen en lørdag aften var kommet sammen med nogle gode venner, bl.a. degnen, lærer Laursen i Veggerby. De havde åbenbart besluttet at

ville have en glad aften, hvorfor de var gået rundt på besøg hos andre venner og havde vel også fået en lille tår over tørsten. Inden man fik sig taget sammen til at bryde op, var det ved at blive morgen, og Kirstine var allerede ved at malke, da Jens kom hjem. Det var vinter, og Jens var også lidt usikker på benene, thi på vejen hjem, var han gledet omkuld og havde knust sin violin. Hvad han naturligvis var ked af. Kirstine var åbenbart ikke i lune til give trøstende ord, men sendte ham til kirke i Veggerby. Da han trådte ind i kirken, var degnen straks klar over, at Jens Jensen næppe ville kunne holde sig vågen under Gudstjenesten, hvorfor han straks fik ham ledet ind på bænken lige under prædikestolen, så præsten ikke kunne se ham. Jens Jensen faldt da også straks i søvn, hvilket præstens datter havde bemærket. Da de var på vej ud af kirken henvendte hun sig til Degnen med ordene: "Jensen har nok været ude at spille i nat". "Ja, formodentlig, Ja, formodentlig", skulle degnen havde svaret. Han skulle ikke have røbet, hvad han selv havde deltaget i.

Jens Jensen kom

til at spille over store dele af Himmerland til fester og baller. Ofte var der også bud efter ham og hans medspillere i den sydlige del af Vendsyssel og Han-herred. Der blev spillet til fest og sorg. Ved de gamle tredages bryllupsfester, hvor højtideligheden indledtes, når brudeparret førtes til kirken med orkester til vogns foran koretgen, til barnedåb, forlovelsesgilder og sølvbryllup. Der blev endog spillet til begravelser.

Som aktiv musiker og spillemand igennem et helt liv kom Jens Jensen til at kende Himmerland og landsdelens befolkning bedre end de fleste og indlevede sig i den musik, der igennem generationer havde lydt hvor godtfolk mødtes i det nordjyske.

Jens Jensen kom til at spille sammen med mange andre spillemænd, nævnes kan bl.a. Niels Jørgensen fra Suldrup.

Ejendommen blev solgt i 1943 til fordel for et hus med cementstøberi i Bradsted by. Efter sin føste kones død flyttede Jens Jensen til Terndrup, hvor han indgik nyt ægteskab. Sine sidste år var han på Skørping Plejehjem, hvor han døde 1975.

Jens Jensen med en ung elev

Niels Thomsen i Årdestrup fik i nogle år undervisning af den gamle spillemand Jens Jensen, og fortæller her om sin barndoms violinlærer, og hvorledes de sidenhen holdt forbindelse vedlige:

Da jeg var 8-9 år gammel, fik vi i Hjeds besøg af Jens Jensen fra Bradsted, som tilbød at lære mig at spille violin, dersom jeg kunne fremskaffe et passende instrument. Jeg havde jo nok på dette tidspunkt været imponeret af at nogen kunne få fire strenge på en kasse til at lyde af så meget. Jeg er da ikke helt sikker på, at min far var af helt den samme mening som Jens Jensen. Men Jens Jensen havde nu den opfattelse, at et danse-

gulv i ungdomsårene ikke helt var sagen for mig; - så kunne jeg bedre være med ved at levere musikken. Dette var jo nok ikke helt galt tænkt, så jeg fik købt en 3/4 violin af en ældre fætter for 20 kr. og begyndte så på undervisningen hos Jens Jensen i Bradsted for 2 kr. i timen. "Jo", sagde Jens, "det er jo ikke for pengenes skyld, men det skærper interessen". På det tidspunkt må Jens have været 67-68 år, og var da allerede opereret for stær på begge øjne, hvorfor det dengang svingede meget med synet. Nogle dage kunne han jo næsten ikke se noderne - selv med 3 par briller på. Og andre dage med klart vejr, kunne han faktisk se dem uden.

Men Jens Jensen lod sig ikke slå ud af lidt modgang, han sled videre, med eller uden briller. Og det var jo ikke de nymodens slagermelodier, han underviste i. Næh, det var den gamle spillemandsmusik, der skulle kunnes: Vals, hopsa, polka osv. Og så skulle takten holdes, og for at denne kunne blive fuldkommen, stampede Jens med begge fødder, mens musikken lød.

Denne undervisning fortsatte så én gang om ugen, til jeg begyndte at gå til præst. Da var det vel, som om der skulle holdes en pause, og jeg fik andre interesser. Jeg kom bort fra egnen og kom senere på seminarie. Det er ikke sikkert, at jeg dengang altid syntes, det var lige morsomt at vandre til Bradsted, når kammeraterne bare kunne lege. Men siden har jeg i taknemmelighed ofte tænkt på Jens Jensen, der ville ofre så mange timer for min skyld, og fik mig lært så meget som han gjorde, og som jeg senere har haft megen glæde af. Da jeg senere kom på lærerseminariet, og vi dér skulle vælge et musikinstrument, var violinen jo det naturligste for mig. Her fik jeg grundet mine forkundskaber,

enetimer og spillede desuden 4 år i seminariets orkester. En god videreuddannelse, selv om det var en anden slags musik end den Jens Jensen havde på programmet.

Mit forhold til Jens Jensen ophørte dog ikke ved endt undervisning. Vi blev ved med at holde forbindelsen ved lige. Mindst en gang om året besøgte jeg ham. Og da var det klart, at så måtte

violinerne jo frem, og de gamle melodier fik en omgang. Det var noget der glædede Jens Jensen meget at kunne få lov at demonstrere sin kunnen på violinen. Det instrument som vel til det sidste var hans eneste trøst eller forbindelse til omverdenen, eftersom synet efterhånden helt svigtede ham. Det var jo en fornøjelse at se og høre ham spille og synge sin kendings-

melodi: "Er der noget i vejen med moneterne, så kom I barsten til mig. For jeg er altid den fine mand, - og den fine mand, det er jeg". - Da gik musikken, sangen og manden op i en højere enhed, og den øvrige verden var lukket ude. Dette mestrede han også den sidste gang, jeg besøgte ham, kort før han døde den 26. december 1975.

Kilder:

Spillemandsmuseets arkiv, Diverse avisartikler, Niels Thomsen, Årdestrup, Fotos: Lånt af Bente Gade i Ø. Hornum

DEN FINE MAND-SCOTTISH

- efter Jens Jensen, Bradsted, optegnet af Ebba Kolstrup

The musical score is written on six staves. The first staff has a treble clef and a key signature of one sharp (F#). The time signature is 4/4. The music is a Scottish dance tune. The chords are written below the notes. The first staff has a repeat sign with first and second endings. The second staff has a repeat sign with first and second endings. The third staff has a repeat sign with first and second endings. The fourth staff has a repeat sign with first and second endings. The fifth staff has a repeat sign with first and second endings. The sixth staff has a repeat sign with first and second endings.

I 3. repetis sang Jens Jensen:

"Er der noget i vejen med moneterne. Skal De bare komme til mig.
For jeg er jo den fine mand. Den fine mand, det er mig".

Anna Bjerregaard, Klokkeholm

1918 - 1992

I november 1992 døde Anna Bjerregaard Sørensen, og hermed måtte vi sige farvel til en af Nordjyllands største traditionelle vise-sangere. I Foreningen for Musikalsk Folkekultur i Nordjylland har vi ofte haft Anna Bjerregaard som underholder - f.eks. til de nordjyske folke-musikdage (Kr. Himmelfartsdag) på museet i Rebild og ligeledes til spillemandstræffet i Brønderslev i 1991.

Vi husker alle Anna for hendes klare stemme og et meget omfattende repertoire, der spændte lige fra de ældste sange lært af moderen Jensine Rasmussen, nyere skilleviser og til de lidt mere lystige, som hun havde lært af faderen Søren Rasmussen. Der kunne blive helt stille i en forsamling, når Anna sang "Slottet i Vesterled", ligesom sangene på vendelbomål kaldte lystigheden frem f. eks. "Pier, der ville til folkemarked i Randers for at få en ny husbond".

I fødehjemmet "Bjerregaard" i nærheden af Klokkeholm var der masser af

sang, og egnens ungdom samledes ofte her. Anna Bjerregaard håndterede også toradet harmonika, og ofte spillede hun op til en lille svingom. I 1945 blev hun gift med Svend Sørensen, og de byggede en lille ejendom på en parcel af Bjerregaards jord. Der var ofte bud efter Anna som underholder både i foreninger og ple-

jehjem. I de senere år arbejdede hun sammen med Folkemindesamlingen, Folke-musikhuset i Hogager og museet i Rebild. Meget materiale er indsamlet med Anna som meddeler, og i et senere nummer af dette blad vil vi præsentere sange og beretninger efter Anna Bjerregaard. Ære være hendes minde.

N. J. Østergaard

Vise efter Anna Bjerregaard "Røgelhede"

En søndag den tiende juli

En søndag den tiende juli saa skøn,
var himlen saa blaa over skoven saa grøn
og solen den skinner, og lærken den sang,
og alt var saa stille i skov og i vang.

I søndagens stilhed i aftenens ro
der var lille Anna saa glad, at hun lo,
hun gik for at malke, mens frejddigt hun sang,
og alt var saa stille i skov og i vang.

Men Peter han tænkte, og han tænkte igen
paa Anna, der ej ville være hans ven,
han elskede hende, og han drømte hver nat
om Anna sin kære og elskede skat.

Han gik ud i stalden til hende saa sød,
i vesten var himlen saa bluende rød,
der stod hun med roser paa smilende kind,
mens Peter var mørk og ensmodig i sind.

Oh, hør lille Anna, jeg elsker dig jo
saa meget, saa det maa du endelig tro,
jeg kan ikke leve en dag uden dig,
Gud giver, at du var lidt kærlig mod mig.

Aah nej, kære Peter det nytter slet ej,
jeg synes det bedre, at hver gik sin vej,
jeg elsked dig ikke paa hele den jord,
kun een har jeg elsket, og det er min mor.

Det suste og bruste saa vildt og saa sort,
al aftenens stilhed, den som blæste bort,
de stærkeste kræfter, de voldsomste sag
og tanker, de flyver de vildeste jag.

Nu havde han myrdet den pige saa god,
der laa hun paa jorden og svømmed i blod,
fra brystet - fra halsen det vældede frem,
ak, hvad har jeg gjort, oh, hvor er jeg dog slem.

Han styrtede ud fuld af angst og ve,
han offeret engang jo kun havde set,
den snehvide pige af dødskrampe trak,
oh, hvad har jeg gjort, og hvor er jeg dog slem.

Han styrtede ud over vej, over sti,
det var jo for ham, som om alt var forbi,
til moder jeg vil for at klage min nød,
og dernæst saa ønsked jeg, gid jeg var død.

Ja, læsere nu maa I se Jer omkring,
saa sker der i verden de sælsomste ting,
I skal ikke drømme men kun holde paa,
der sker jo saa meget, vi ikke forstaar.